

Een symbolische wandeling...

---

maandag 4 november 2019 08:59

Kanker is een beladen woord. Dat is het eigenlijk altijd al geweest. Vroeger mochten wij het woord thuis niet eens uitspreken. Iemand had 'de gevreesde ziekte'. Met het woord werd de ziekte als het ware opgeroepen, zo kregen we het in ieder geval mee. Het is tegenwoordig een heel andere tijd. De kans op genezing is veel groter geworden, maar dat geldt lang nog niet voor iedereen. Elke keer als iemand het treft is het weer schrikken, het went nóóit. Daarom is het ook zo goed dat er een Toon Hermans Huis in Zeewolde is, een plek waar mensen die het aangaat elkaar kunnen ontmoeten en als lotgenoten onder elkaar ervaringen kunnen delen. Afgelopen zaterdag werd er een sponsorwandeling voor het THHZ gehouden. Het maandagavondwandelclubje van mijn vrouw deed ook mee. De 10 km was de dames te min, ze zouden zich inschrijven voor de 15. Ik kreeg de vraag of ik ook mee wilde doen. Ik had verder geen inspraak, ook niet toen ik hoorde dat er was besloten te kiezen voor de langste afstand, de 25 km. Om niet voor watje of mietje te worden uitgemaakt, trok ik zaterdagochtend gewoon mijn wandelschoenen aan. We waren er als eerste bij het inschrijven in het restaurant van RCN. Ik kreeg zowaar als startnummer nummer 1 en dat had natuurlijk wel wat, dat schiep verplichtingen! Bij het begin van de wandeling om half negen was het nog behoorlijk koud. Ik had niet voor niets een trui onder mijn jas aangetrokken! Langzamerhand werd het iets warmer, hoewel je ook kon zeggen dat we de fase van het eerste inlopen voorbij waren. Ik leerde stukken van Zeewolde kennen die ik nog nooit eerder van die kant had gezien. Zo dacht ik een nieuwe camping te hebben ontdekt, bleken we vanuit het bos tegen de voetbalkantine aan te lopen! Na de eerste rustpost bij de Zevenhorst aan de Groenewoudseweg was er het eerste

spatje regen. Daar bleef het niet bij. Ter hoogte van de Flediteweg leek het wel of de sluizen van de hemel opengingen. Van de Stille Kern kregen we op dat moment niet veel mee... Schuilen was nauwelijks mogelijk. Het was dat we een plastic poncho hadden meegenomen, anders waren we compleet doorweekt. En toch werd het weer droog. En wij zelf ook. Heel mooi was het moment dat we het eerste stukje blauwe lucht weer zagen. Zou het dan toch goed komen? En jawel, de zon kwam tevoorschijn! Het laatste gedeelte van de wandeling konden we zelfs in T-shirt lopen. Alsof het nooit ander weer was geweest! Een compliment aan de organisatie van de wandeltocht. Niet dat ze iets met het weer van doen hebben gehad, de uitgestippelde route was prachtig! En wat het weer betreft: na regen komt zonneschijn! Of was het na zonneschijn komt regen? Zeg het maar! De wandeling was net het leven zelf en in die zin heel symbolisch...